

ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมนันทนาการ

ข้อมูลทั่วไป

ที่ตั้ง ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของทวีปแอฟริกา มีพรมแดนติดต่อกับแอฟริกาใต้ อังโกลา แซมเบีย บอตสวานา และมหาสมุทรแอตแลนติก

พื้นที่ 825,418 ตารางกิโลเมตร

เมืองหลวง กรุงวินด์ฮุก (Windhoek)

ภูมิอากาศ แห้งแล้ง และกึ่งแห้งแล้ง

จำนวนประชากร 2,055,080 คน (ก.ค. 2550)

อัตราการเจริญเติบโตของประชากร ร้อยละ 0.48 (ก.ค. 2550)

ภาษา ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ นอกจากนี้ ก็มีการใช้ภาษาแอฟริกันและภาษาเยอรมัน

ศาสนา ประชากรนับถือศาสนาคริสต์ ร้อยละ 80-90 และนับถือความเชื่อดั้งเดิมร้อยละ 10-20

วันชาติ 21 มีนาคม (วันที่ได้รับเอกราชจากแอฟริกาใต้ วันที่ 21 มี.ค. 2533)

รูปแบบการปกครอง ประชาธิปไตยแบบสาธารณรัฐ มีประธานาธิบดีเป็นประมุขของรัฐและมีหัวหน้าฝ่ายบริหารโดยมาจากการเลือกตั้งทั่วไป อยู่ในตำแหน่งคราวละไม่เกิน 5 ปี และจำกัดไม่เกิน 2 สมัย

สถาบันทางการเมือง ประกอบด้วย

ฝ่ายนิติบัญญัติ มีระบบ 2 สภา คือ รัฐสภา (National Assembly) ประกอบด้วยสมาชิก 78 คน ซึ่งได้รับเลือกตั้งโดยตรงจาก

ประชาชน 72 คน มีวาระดำรงตำแหน่ง 5 ปี อีก 6 คนมาจากการแต่งตั้ง และสภาที่ปรึกษาแห่งชาติ (National Council)

ประกอบด้วยสมาชิก 26 คน มีวาระดำรงตำแหน่ง 6 ปี

ฝ่ายบริหาร มีประธานาธิบดีเป็นประมุขแห่งรัฐโดยได้รับเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนมีวาระดำรงตำแหน่ง 5 ปีและไม่เกิน 2 สมัย

ฝ่ายตุลาการ มีศาลฎีกาเป็นศาลสูงสุด โดยประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งผู้พิพากษา

ประมุขของรัฐ นาย Hifikepunye Pohamba ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีตั้งแต่วันที่ 21 มีนาคม 2548

นายกรัฐมนตรี นาย Nahas Angula รับตำแหน่งตั้งแต่วันที่ 21 มีนาคม 2548

รัฐมนตรีต่างประเทศ นาย Marco Mukoso Hausiku รับตำแหน่งตั้งแต่ พฤษภาคม 2547

ผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ 6.7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (2549)

รายได้ประชาชาติต่อหัว 2,975 ดอลลาร์สหรัฐ (2548)

อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ร้อยละ 4.6 (2549)

อัตราเงินเฟ้อ ร้อยละ 5.1 (2549)

หนี้สินต่างประเทศ 982 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (2549)

ทุนสำรองเงินตราต่างประเทศ 450 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (2549)

มูลค่าการค้า ปี 2549 มูลค่าการค้ารวม 5,213 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยนำเข้า 2,558 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่งออก 2,655 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ทำให้เสียเปรียบดุลการค้า 97 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (2549)

สินค้าเข้าที่สำคัญ ผลิตภัณฑ์อาหาร ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมและเชื้อเพลิงเครื่องจักรและอุปกรณ์เคมีภัณฑ์

สินค้าออกที่สำคัญ เพชร ทองแดง ทองคำ สังกะสี ตะกั่ว

ประเทศคู่ค้าที่สำคัญ ส่งออกไปยัง แอฟริกาใต้ ร้อยละ 27.8 อังกฤษ ร้อยละ 14.9 แองโกลา ร้อยละ 13.8 และสหรัฐฯ ร้อยละ 11 นำเข้าจาก แอฟริกาใต้ ร้อยละ 85.4 อังกฤษ ร้อยละ 2.6 เยอรมนี ร้อยละ 1.9 และจีน ร้อยละ 1.2 (2547)

สกุลเงิน ดอลลาร์นามิเบีย (Namibian Dollar - NAD)

อัตราแลกเปลี่ยน 1 ดอลลาร์สหรัฐ = 6.76 NAD (2549)

การเมืองการปกครอง

ประวัติศาสตร์โดยสังเขป

ชื่อประเทศนามิเบีย (Namibia) มาจากชื่อของทะเลทรายนามิบ (Namib Desert) ซึ่งมีความยาวเกือบตลอดชายฝั่งของนามิเบีย และช่วยป้องกันนามิเบียส่วนใน จากการถูกปกครองโดยชาวยุโรปจนถึงศตวรรษที่ 19 โดยในปีพ.ศ. 2421 (1878) Walvis Bay ซึ่งเป็นเมืองท่าที่มีความอุดมสมบูรณ์ที่สุดของนามิเบียถูกกำหนดให้อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ และต่อมาเยอรมนีเข้าปกครองแอฟริกาตะวันตกเฉียงใต้ (South West Africa) อันเป็นผลมาจากสนธิสัญญาเบอร์ลิน ในปีพ.ศ. 2428 (1885) อย่างไรก็ตาม Walvis Bay ไม่เคยอยู่ภายใต้การปกครองของเยอรมนี

การต่อสู้เพื่อความเป็นเอกราชจากแอฟริกาใต้ ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 กองกำลังแอฟริกาใต้เข้ายึดครองแอฟริกาตะวันตกเฉียงใต้ (บริเวณประเทศนามิเบียในปัจจุบัน) และจากความเห็นชอบขององค์การสันนิบาตชาติ (League of Nations) แอฟริกาใต้จึงได้ปกครองแอฟริกาตะวันตกเฉียงใต้มาจนถึงปี 1945 เมื่อองค์การสหประชาชาติ (UN) มีการประกาศให้แอฟริกาตะวันตกเฉียงใต้เป็นรัฐที่มุ่งไปสู่การปลดปล่อยตนเองจากการถูกยึดครอง แต่แอฟริกาใต้ไม่เห็นด้วยกับถ้อยแถลงดังกล่าว

ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1950 (ประมาณพ.ศ. 2499 - 2502) แอฟริกาตะวันตกเฉียงใต้ได้มีการจัดตั้งองค์การชาตินิยมขึ้นมา 2 องค์การคือ 1. South West African National Union (SWANU) ซึ่งมีฐานปฏิบัติการอยู่ที่เมือง Herero และ 2. Ovamoland People's Congress ซึ่งได้เปลี่ยนชื่อเป็น SWAPO ในปีพ.ศ. 2503 (1960) ภายใต้การนำของนาย Nujoma ในขณะที่ SWAPO ได้รับการยอมรับและสนับสนุนจากประชาคมระหว่างประเทศให้เป็นตัวแทนที่ชอบธรรมของนามิเบีย แต่แอฟริกาใต้ยังคงปฏิเสธที่จะเจรจาเพื่อมอบเอกราชคืนแก่นามิเบีย โดยในปี 2503 (1960) นั้น SWAPO ได้นำโครงการและแนวคิดของลัทธิมาร์กซิสต์-เลนินนิสต์มาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับสหภาพโซเวียตโดยหวังพึ่งการสนับสนุนทางด้านอาวุธเพื่อทำสงครามต่อต้านแอฟริกาใต้

ภายหลังจากที่แองโกลาได้รับเอกราชในปี 2518 (1975) SWAPO ได้ตั้งฐานที่มั่นใน แองโกลาและได้ทำการโจมตีตามแนวชายแดนเพื่อต่อต้านกองกำลังแอฟริกาใต้ จนกระทั่งปี 2521 (1978) คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติได้มีมติที่ 435 ซึ่งเป็นพื้นฐานของกระบวนการกลับคืนสู่เอกราชของนามิเบียและนำไปสู่การเลือกตั้งที่เสรีและยุติธรรม โดยความช่วยเหลือของสหประชาชาติ สหรัฐอเมริกา แองโกลา คิวบาและแอฟริกาใต้ และในปี 2531 (1988) ความพยายามของสหประชาชาติก็ประสบผลสำเร็จเมื่อแอฟริกาใต้ถอนทหารออกจากนามิเบีย

พรรค SWAPO ได้รับการยอมรับและเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลายของชาวนามิเบียเนื่องจากเป็นแกนนำหลักในการเรียกร้องเอกราช อย่างไรก็ตาม SWAPO มักถูกพรรคฝ่ายค้านกล่าวหาว่าฆ่าและกระทำทารุณกรรมต่อชาวนามิเบียหลายคนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นสายลับของแอฟริกาใต้ ในปี 2533 (1990) SWAPO ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรกภายหลังจากที่นามิเบียได้รับเอกราช โดยนาย Nujoma ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีครั้งแรกในเดือนมีนาคม 2533 (1990) และพรรค SWAPO ได้รับคะแนนเสียงมากยิ่งขึ้นในการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อปี 2537 (1994) และปี 2542 (1999) อย่างไรก็ตาม สมาชิกพรรค SWAPO ที่ไม่เห็นด้วยกับการลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมัยที่ 3 ของนาย Nujoma ได้แยกตัวออกมาตั้งพรรคการเมืองใหม่ชื่อว่า Congress for Democrat – CoD แต่ความนิยมยังคงอยู่กับ SWAPO ไม่ได้ในปัจจุบัน

สถานการณ์ทางการเมือง

นาย Hifikepunye Pohamba จากพรรค SWAPO ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งสุดท้ายเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2547 และได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเป็นสมัยแรกต่อจากนาย Nujoma ซึ่งปัจจุบันนี้ยังคงดำรงตำแหน่งหัวหน้าพรรคและยังคงมีบทบาทสำคัญในพรรค SWAPO อยู่มาก

ในการแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีเมื่อเดือนมีนาคม 2548 นาย Pohamba ได้เลือกบุคคลที่ดำรงตำแหน่งในคณะรัฐมนตรีในสมัยรัฐบาลของนาย Nujoma หลายคนให้เข้าร่วมคณะรัฐมนตรี ทั้งนี้ เพื่อลดความแตกแยกภายในพรรค SWAPO และได้ดำเนินนโยบายปราบปรามคอร์รัปชันอย่างเต็มที่เพื่อเรียกคะแนนนิยมให้แก่รัฐบาลของตน อย่างไรก็ตาม ในขณะนี้ นาย Pohamba อายุ 70 ปีแล้ว จึงเป็นที่คาดการณ์กันว่า นาย Pohamba จะดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเพียงสมัยเดียวเท่านั้น ในปัจจุบัน นักการเมืองที่มีบทบาทสำคัญในนามิเบียทั้งฝ่ายค้านและฝ่ายรัฐบาลมีอายุเกินกว่า 60 ปีแทบทั้งสิ้น ดังนั้น จึงพอคาดการณ์ได้ว่า ในอนาคตอันใกล้นี้ คงจะมีคนรุ่นใหม่จำนวนมากเข้ามาดำรงตำแหน่งทางการเมืองแทนคนรุ่นเก่าซึ่งส่วนใหญ่เป็นกลุ่มคนที่ผ่านประสบการณ์การเรียกร้องเอกราชจากแอฟริกาใต้มาแล้วทั้งสิ้น

ความสัมพันธ์กับต่างประเทศ

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศนั้นมีความใกล้ชิดมากกับแอฟริกาใต้ แต่มีปัญหาทางด้านพรมแดนกับบอตสวานาและแองโกลา

ความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน

1) แอฟริกาใต้ ความสัมพันธ์เป็นไปอย่างใกล้ชิด ในการเดินทางเยือนนามิเบียเมื่อเดือนสิงหาคม 2537 ประธานาธิบดีเนลสัน มันเดลา แถลงว่ามีความเป็นไปได้ที่แอฟริกาใต้จะยกเลิกหนี้สินจำนวน 826.6 ล้านดอลลาร์นามิเบีย ที่นามิเบียมีต่อแอฟริกาใต้ตั้งแต่ครั้งยังไม่ได้รับเอกราช และเมื่อประธานาธิบดีแซม นูโจมาไปเยือนแอฟริกาใต้ในเดือนพฤษภาคมปี 2539 ก็ได้ร้องขอต่อสภาแอฟริกาใต้ให้ยกเลิกหนี้สินดังกล่าวและขอให้แอฟริกาใต้ไปลงทุนในนามิเบีย แม้ว่านโยบายต่างประเทศของนามิเบียแตกต่างจากนโยบายของแอฟริกาใต้บางประการ อาทิ นามิเบียสนับสนุนนโยบายของจีน ในการอ้างสิทธิเหนือไต้หวันและการมีความสัมพันธ์ที่ดีกับรัฐบาลในจีเรีย แต่ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งสองก็ยังคงดำเนินไปด้วยดี เนื่องจากนามิเบียต้องพึ่งพาแอฟริกาใต้ทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก

2) แองโกลา นับตั้งแต่ปี 2536 ความสัมพันธ์ไม่ค่อยจะราบรื่นนัก เนื่องจากในปี 2536 กลุ่ม UNITA กล่าวหาว่ากองกำลังของนามิเบียข้ามไปยังชายแดนภาคใต้ของแองโกลาเพื่อช่วยรัฐบาลแองโกลาต่อสู้กับ UNITA แต่นามิเบียปฏิเสธ และต่อมาในปี 2537 นามิเบียก็ได้ปิดพรมแดนส่วนที่ติดกับแองโกลาหลังจากที่เกิดการต่อสู้ในบริเวณนั้น และชาวนามิเบียถูกฆ่าตาย ต่อมาในปี 2539 ทั้งสองฝ่ายตกลงกันที่จะเพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยบริเวณชายแดน

3) บอตสวานา ความสัมพันธ์ราบรื่นดีจนกระทั่งในต้นปี 2539 มีข้อขัดแย้งเรื่องการปักปันเขตแดนบริเวณแม่น้ำโซเบ

4) ซิมบับเว จากประสบการณ์ร่วมกันในเรื่องการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องเอกราชทำให้ทั้งสองประเทศมีความสัมพันธ์ทางการเมืองที่เข้มแข็งโดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างพรรค SWAPO ของนามิเบียและพรรค ZANU-PF ซึ่งเป็นพรรครัฐบาลของทั้ง 2 ประเทศ รวมทั้งนายนิโงมาบี ประธานาธิบดีนามิเบียความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ใกล้ชิดกับนายมูกาเบ ประธานาธิบดีซิมบับเวอย่างยิ่ง นอกจากนี้ ทั้ง 2 ประเทศยังร่วมกันส่งกองกำลังไปร่วมสนับสนุนประธานาธิบดีของ DRC Congo ในการต่อสู้กับกลุ่มกบฏในปี 1998 นอกจากนี้ รัฐมนตรีจากพรรค SWAPO บางคนยังให้การสนับสนุนนโยบายการเข้ายึดครองที่ดินของรัฐบาลซิมบับเวอย่างเต็มที่

ความสัมพันธ์ในกรอบเวทีพหุภาคี

นามิเบียเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ กลุ่ม 77 กลุ่มประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด (Non-aligned Movement - NAM) องค์การเอกภาพแอฟริกา (Organization of African Unity - OAU) สหภาพศุลกากรแอฟริกาใต้ (Southern African Customs Union - SACU) ประชาคมด้านการพัฒนาแห่งภูมิภาคแอฟริกาตอนใต้ (Southern African Development Community - SADC)

เศรษฐกิจการค้า

นโยบายรัฐบาลด้านเศรษฐกิจ

1) นโยบายการลดความยากจนและการสร้างความหลากหลายทางเศรษฐกิจ เป้าหมายทางเศรษฐกิจของนามิเบียนับตั้งแต่ที่ได้รับเอกราชคือการขยายการจ้างงาน การสร้างความหลากหลายทางเศรษฐกิจและลดการพึ่งพาเศรษฐกิจในภาคปฐมภูมิ (primary sector) โดยการกระตุ้นการลงทุนจากต่างชาติในอุตสาหกรรมภาคการผลิต เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าให้แก่ทรัพยากรธรรมชาติของนามิเบียก่อนการส่งออก รวมถึงอุตสาหกรรมทางการท่องเที่ยวและภาคการเงิน และตั้งแต่ปีที่ผ่านมารัฐบาลนามิเบียให้ความสำคัญกับโครงการลดความยากจนและขยายการมีส่วนร่วมทางธุรกิจให้แก่ “ผู้ด้อยโอกาส” ชวานามิเบีย (previous disadvantaged Namibians) ที่มีจำนวนถึง 95%

2) นโยบายการสนับสนุนให้คนดำมีส่วนร่วมทางธุรกิจ (Black Economic Empowerment - BEE) โดยทั่วไปรัฐบาลมิได้เข้ามาแทรกแซงทางเศรษฐกิจและมีได้มีการกำหนดขอบเขตขั้นต่ำในการมีส่วนร่วมของคนผิวดำและการเป็นเจ้าของในธุรกิจทั้งภาครัฐและเอกชนอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ในภาคการประมงได้มีการกำหนดสัดส่วนการมีส่วนร่วมของชาวพื้นเมืองเพื่อเป็นเงื่อนไขไปสู่การได้รับใบอนุญาตทำการประมงในนามิเบียแล้ว และทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างของการมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจของชาวพื้นเมืองมากยิ่งขึ้น รัฐบาลมองว่า BEE มิได้เป็นเพียงแค่อุปสรรคในการปรับโครงสร้างความไม่เท่าเทียมในการเป็นเจ้าของธุรกิจ แต่ยังเป็นยุทธศาสตร์ในการเปลี่ยนแปลงสังคมนามิเบียโดยการเพิ่มโอกาสทางเศรษฐกิจให้แก่คนพื้นเมืองด้วย อย่างไรก็ตามอาจเป็นเพราะความผิดพลาดในการบริหารหรือการฉ้อโกงทำให้โครงการนี้ประสบความสำเร็จล้มเหลว รัฐบาลนามิเบียถูกวิพากษ์ว่าโครงการนี้ในที่สุดแล้วคนผิวดำที่เป็นชนชั้นนำหรือมีความร่ำรวยก็เคยกับรัฐบาลนามิเบียเท่านั้นจะเป็นผู้ที่ได้รับผลประโยชน์อย่างเต็มที่

3) นโยบายดึงดูดการลงทุนของนามิเบีย ตั้งแต่หลังได้รับเอกราช นามิเบียพยายามใช้นโยบายด้านภาษีและสิ่งจูงใจทางการเงินเพื่อดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้เข้ามาลงทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคการส่งออกและการแปรรูปทรัพยากรธรรมชาติ หน่วยงานส่งเสริมการลงทุน “investment center” ได้ถูกก่อตั้งขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักลงทุนต่างชาติที่จะเข้าไปลงทุน อย่างไรก็ตาม สิ่งจูงใจจากรัฐบาลออกมาในลักษณะที่เล็กลงน้อยมิได้ออกมาเป็น package จึงขาดความสอดคล้องกันในภาพรวม ในปลายทศวรรษที่ 1990 (ประมาณปี.ศ. 2530-2532) นามิเบียมีอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคล 35% ซึ่งถือว่าไม่สูงมากนัก แต่ก็ไม่เป็นที่จูงใจสำหรับนักลงทุนต่างชาติอีกต่อไปเพราะประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคเดียวกัน เช่น บอตสวานามีอัตราภาษีที่ต่ำกว่านามิเบียในปัจจุบันคือประมาณ 25%

ข้อมูลด้านการคมนาคม

ถนน ในปี 2534 ถนนทั้งหมดมีความยาว 41,815 กิโลเมตร ซึ่งในจำนวนนี้เป็นถนนลาดยาง 4,572 กิโลเมตร และมียานพาหนะจำนวน 132,331 คัน

ทางรถไฟ ระบบทางรถไฟของนามิเบียเชื่อมกับทางรถไฟสายหลักของ

แอฟริกาใต้ที่เมือง Ariamsvlei ทางรถไฟในประเทศมีความยาว 2,382 กิโลเมตร ในช่วงปี 2538-2539 มีผู้โดยสารรถไฟ 124,000 คน และมีการขนส่งสินค้า 1.7 ล้านตัน

การบินพลเรือน สายการบินแห่งชาติที่เป็นของรัฐชื่อ Air Namibia มีสนามบินนานาชาติที่เมือง Windhoek และสนามบินภายในประเทศที่เมือง Eros ผู้โดยสารระหว่างประเทศมีจำนวน 215,175 คน และสินค้า 2.8 ล้านกิโลกรัม ส่วนผู้โดยสารภายในประเทศมีจำนวน 7,117 คน และสินค้า 211,218 กิโลกรัม นอกจากนี้ ยังมีสายการบินอื่นที่บินผ่าน ได้แก่ Air Botswana, Air Zimbabwe, Commercial Airways, Lufthansa, South African Airways

การเดินทาง เรือ ท่าเรือที่สำคัญ ได้แก่ Walvis Bay

โทรคมนาคม ในปี 2535 มีที่ทำการไปรษณีย์ 72 แห่ง และมีโทรศัพท์ 89,722 เครื่อง สถานีวิทยุนามิเบียมี 3 สถานี และมีสถานีโทรทัศน์ 10 สถานี ในปี 2536 มีโทรทัศน์ จำนวน 27,000 เครื่อง และวิทยุจำนวน 195,000 เครื่อง

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐนามิเบีย

ด้านการทูต

รัฐบาลไทยได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับนามิเบียเมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2533 และไทยได้มอบหมายให้สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงพริทอเรีย มีเขตอาณาครอบคลุมนามิเบีย และแต่งตั้งกงสุลกิตติมศักดิ์ไทยประจำนามิเบียด้วยแล้ว คือ Dr. Gabriel T. Uahengo ส่วนนามิเบียได้มอบหมายให้สถานเอกอัครราชทูตนามิเบียประจำประเทศไทยและมีเขตอาณาครอบคลุมประเทศไทย และเอกอัครราชทูตนามิเบียประจำประเทศไทยคนแรก คือ นาย เนวิลล์ เมลวิน แกร์ตเซ (Mr. Neville Melvin Gertza) ได้เริ่มปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่วันที่ 6 กรกฎาคม 2550 (ขณะนี้อยู่ระหว่างการรอเข้าเฝ้าฯ ถวายอักษรสาส์นตราตั้ง) ใดๆก็ดี ในขั้นนี้ นามิเบียได้แต่งตั้งกงสุลกิตติมศักดิ์นามิเบียประจำประเทศไทยแล้วคือ นางนลินี ทวีสิน

ด้านการเมือง

ไทยสนับสนุนให้มีการปฏิบัติตามข้อมติคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติที่ 435 ปี 2521 (1978) ในการให้เอกราชแก่อนามิเบียมาโดยตลอด ต่อมาสหประชาชาติได้จัดตั้งกองกำลังสังเกตการณ์และควบคุมเพื่อให้เป็นไปตามความตกลงสันติภาพและเพื่อเอกราช ซึ่งค่าใช้จ่ายประมาณ 81,324 ดอลลาร์สหรัฐ ได้รับการสนับสนุนจากประเทศสมาชิก UN รวมทั้งประเทศไทยและไทยเป็นประเทศหนึ่งใน 27 ประเทศที่ได้จัดส่งผู้ควบคุมการเลือกตั้งเพื่อช่วยควบคุมดูแลการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของนามิเบีย ที่มีขึ้นในเดือนพฤศจิกายน 2532 ตามคำร้องขอขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งไทยได้ส่งเจ้าหน้าที่จำนวน 40 คนไปเข้าร่วม

ด้านเศรษฐกิจ

การค้าระหว่างสองฝ่ายยังคงมีมูลค่าน้อยเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในทวีปแอฟริกา โดยไทยเป็นฝ่ายได้เปรียบดุลการค้าตลอดมา ดังจะเห็นได้จากข้อมูลการค้าในปี 2546 มีมูลค่าเพียง 108.4 ล้านบาท โดยไทยส่งออก 93.5 ล้านบาท นำเข้า 14.9 ล้านบาท และเพิ่มขึ้นเป็น 279.1 ล้านบาท ในปี 2549 สินค้าหลักที่ไทยส่งออกคือ รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์และส่วนประกอบ ผลิตภัณฑ์ยาง เสื้อผ้าสำเร็จรูป อาหารทะเลกระป๋องและแปรรูป ข้าว ผลไม้กระป๋องและแปรรูป และสินค้าหลักที่

นำเข้าคือ สินแร่โลหะ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำแช่เย็น แช่แข็ง แปรรูปและสำเร็จรูป ด้ายและเส้นใย เครื่องจักรและ ส่วนประกอบและเคมีภัณฑ์

ปัญหาการค้าทวิภาคี

- 1) นักธุรกิจไทยและนามิเบียยังไม่มี ความคุ้นเคยกันและกันและมีข้อมูลข่าวสารการค้าระหว่างกันน้อยมาก เนื่องจากประเทศนามิเบียเป็นประเทศที่เพิ่งได้รับเอกราชความสัมพันธ์ระหว่างไทย-นามิเบียจึงอยู่ในขั้นเริ่มต้น
- 2) นามิเบียยังพึ่งพาเศรษฐกิจ การค้าและการลงทุนจากแอฟริกาใต้ในฐานะที่เคยเป็นเมืองขึ้นของแอฟริกาใต้มาก่อน ทำให้พื้นฐานทางธุรกิจการค้าตกอยู่ภายใต้การครอบงำของนักธุรกิจแอฟริกาใต้

ความตกลงที่สำคัญ ๆ กับไทย ยังไม่มีความตกลงระหว่างกัน

การแลกเปลี่ยนการเยือน

ฝ่ายไทย

- 21 มีนาคม 2533 ในโอกาสที่นามิเบียฉลองเอกราช ประเทศไทยได้ส่งคณะผู้แทนจากกระทรวงการต่างประเทศไปร่วมพิธีที่กรุงวินด์ฮุกดูก
- 5-14 กันยายน 2537 คณะสำรวจข้อมูลกระทรวงการต่างประเทศเดินทางเยือนนามิเบียเพื่อกระชับความสัมพันธ์ทวิภาคีและหาช่องทางพัฒนาความร่วมมือด้านการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยวระหว่างกัน
- ปี 2542 ม.ร.ว. สุขุมพันธุ์ บริพัตร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศเดินทางเยือนนามิเบียอย่างเป็นทางการ

ฝ่ายนามิเบีย

- 4 เมษายน 2536 Dr. Mose Tjitendero ประธานสภาแห่งชาตินามิเบียเดินทางจากกัมพูชาผ่านประเทศไทยเพื่อไปยังอินเดีย
- มีนาคม 2538 คณะนักธุรกิจค้าเพชรนามิเบียเดินทางมาเยือนไทยเพื่อศึกษาเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการตัดและเจียรไนเพชรของไทย
- 13 - 19 ตุลาคม 2541 นาย Stan Webster รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตร น้ำ และการพัฒนาชนบทนามิเบียและคณะเดินทางมาเยือนไทย เพื่อศึกษาเกี่ยวกับช่องทางในการร่วมลงทุนและผลประโยชน์อื่น ๆ ระหว่างกัน
- 28 กันยายน - 2 ตุลาคม 2543 นาย Hage G. Geingob นายกรัฐมนตรีนามิเบียเยือนไทยอย่างเป็นทางการในฐานะแขกของรัฐบาล

ผู้แทนทางการทูต

ฝ่ายไทย

เอกอัครราชทูตประจำสาธารณรัฐนามิเบีย ถิ่นฟ้า นัก ณ กรุงพริทอเรีย

คือ นายโดมเดช บุนนาค (H.E. Mr. Domdej Bunnag)

ที่อยู่ของสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงพริทอเรีย

Royal Thai Embassy

428 Pretorius/Hill Street

Arcadia, Pretoria 0083

P.O. Box 12080

Hatfield, Pretoria 0028

Tel. (27-12) 342-1600, 342-4516,
342-4600, 342-4506, 342-5470

Fax. (27-12) 342-4805, 342-3986

E-mail : info@thaiembassy.co.za

Consular Info : visa@thaiembassy.co.za

Trade Info : trade@thaiembassy.co.za

Technical : webmaster@thaiembassy.co.za

Website : <http://www.thaiembassy.co.za>

นอกจากนั้น มีการแต่งตั้งกงสุลกิตติมศักดิ์ไทยประจำนามิเบีย (Honorary Consul) คือ Dr. Gabriel Tuhafeni Uahengo
ที่อยู่ของสถานกงสุลกิตติมศักดิ์ไทยประจำนามิเบีย

Royal Thai Consulate

315 Swa Building Society Building

7 Post Street Mall, Windhoek

Republic of Namibia

Tel. (264 61) 222-000 / 221-078

Fax. (264 61) 233-690

ฝ่ายนามิเบีย

กงสุลกิตติมศักดิ์นามิเบียประจำประเทศไทยคือ นางนลินี ทวีสิน (Mrs. Nalinee Taveesin)

ที่อยู่สถานกงสุลกิตติมศักดิ์สาธารณรัฐนามิเบียประจำประเทศไทย

The Consulate of the Republic of Namibia

87/110 Ekamai Soi 3,

Sukhumvit 63, Watthana,

Bangkok 10110

Tel. 02-381-4220 (104)

Fax. 02-381-7597